

Hoe zit het nu met dat Stopkaartje?

Door Herman De wael

Sommige spelers gebruiken het nooit, en nochtans is het verplicht: de stopkaart. Vermoedelijk is het gebruik zo sporadisch omdat de spelers niet goed weten waarvoor het kaartje, en de procedure, eigenlijk dient. Daarom dit artikel.

Het gaat allemaal om "ongeoorloofde inlichtingen". Menig recreatiespeler heeft daar een haat-liefde-verhouding mee. "Wij spelen niet met het mes op tafel". Maar hoe zou jij het vinden als jouw tegenstanders tijdens het spel tegen elkaar zouden zeggen, "kom eens schoppen terug, partner". Soms doen ze dat niet met woorden, maar via een aarzeling op een kritiek moment kan dezelfde boodschap toch overkomen. En daarom bestaan de regels.

Veel meer voorkomend zijn ongeoorloofde inlichtingen tijdens het bieden. De meeste mensen weten wel dat ze niet meer mogen bieden als partner heeft nagedacht. Een grove generalisatie, maar het principe is wel juist. En dus is het best, om niet te lang te aarzelen vooraleer een bod te kiezen.

Maar soms is het niet mogelijk om vlot te bieden. Als je rechertegenstander voor je neus opent met 4 Harten, dan is het best mogelijk dat je niet onmiddellijk weet wat je moet doen. Op een pas was je voorbereid, je zou 1 Schoppen openen. Ook op een opening met bijvoorbeeld 1 Harten kan je snel beslissen of je hand ook een tussenbod van 1 Schoppen waard is. Maar op 4 Harten?

Om die reden heeft men de stop-procedure uitgevonden. Na elk sprongbod (dat is een bod dat hoger is dan een simpele verhoging van de laatst geboden kleur, of een opening op 2-hoogte of meer) krijg je wat extra tijd om na te denken: een tiental seconden. En om dat te signaleren moet de sprongbieder, voor zijn bod, al zeggen dat hij gaat springen, door het rode kaartje op tafel te leggen.

Maar dat betekent natuurlijk dat men nu een andere informatie kan overbrengen naar partner: door snel te passen kan men hem vertellen dat men helemaal niet gestoord is door de sprong – ook op een simpel bod zou men gepast hebben. En dat is natuurlijk informatie die hem kan helpen – het wordt nu voor partner minder interessant om zelf nog te bieden.

Daarom wordt het recht een plicht – na een sprongbod krijg je niet alleen de tijd om na te denken, je moet dat ook effectief doen. Je mag dus niet gewoon wachten, en naar het plafond staren, je moet wel degelijk nadenken over een bod, of ten minste doen alsof.

En als men aan het nadenken is, kan men moeilijk ook nog tien seconden afmeten. Dat moet de sprongbieder doen. Hij moet de periode afmeten, en zijn rood kaartje pas wegnemen als de tien seconden voorbij zijn. Dan pas mag de volgende speler bieden.

Soms ziet men mensen braafjes wachten, en wanneer het kaartje weg is vragen ze wat het bod betekent. Verkeerd! Want als men moet nadenken, moet men toch eerst weten wat het vorige bod betekende? Bij mensen die het wel goed doen (en dus direct vragen) zal ik overigens mijn aftellen van de tien seconden pas beginnen nadat ze het volledige antwoord hebben gekregen. Daar hebben ze toch recht op.

Dit is dus de procedure:

- Noord beslist om een sprongbod te gaan doen
- Noord legt het Stop-kaartje neer
- Noord legt ook zijn bod neer
- (eventueel) Zuid alerteert
- Oost vraagt wat het bod betekent
- Zuid verstrekt de nodige uitleg
- Noord begint nu tot tien te tellen
- Terwijl denkt Oost na, of doet hij alsof
- Noord neemt het rode kaartje weg na de tien seconden
- Oost biedt

Overigens is het geen (groot) probleem indien men (iets anders dan Pas) biedt binnen de tien seconden. Dat verstrekt immers geen extra informatie aan partner.

De Stopprocedure en de Stopkaart zijn in België verplicht sedert 2004 (en daarvoor eigenlijk ook), zoals U kan nalezen op

[https://www.vbl.be/swfiles/files/REGL_biddingboxes_2012\(2\)_26.pdf](https://www.vbl.be/swfiles/files/REGL_biddingboxes_2012(2)_26.pdf)

Doe het ook – Uw tegenstanders zullen het appreciëren!